

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne have et ekstra eksemplar af bogen, jeg har den, og den handler om, at i virkeligheden kan man nøjes med en blyant. Det er jeg sådan set meget optaget af at man kan nøjes med.

Derfor undrer det mig, at regeringen ikke bare bruger de enkle redskaber en gang imellem og sørger for, at vi ved, hvad det er, vi gør. Altså, i stedet for at bruge vores energi på at udvikle alle mulige fine metoder så simpelt hen undersøger fuldstændig stringent, hvordan vores politik virker, hvad resultatet er, hvem det er, der kommer ind i Danmark, hvem det er, der udvandreri fra Danmark, hvem det er, vi går glip af.

Vi har brug for at få en forklaring på, at der hvert eneste år er et nettotab for arbejdsstyrken på 2.000 mennesker. Der er hvert år 2.000 flere, der forlader den danske arbejdsstyrke til fordel for udlandet, end der er folk, der kommer ind.

Vi har et nettotab af arbejdskraft. Danmark lider af brain drain. Det håber jeg meget at Venstre vil tage alvorligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse vil finde sted på torsdag den 30. marts 2006.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 76:

Forslag til folketingsbeslutning om en undersøgelse af de sager, hvor der er givet afslag på familiesammenføring med henvisning til mistanke om tvangsægteskab.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV) og John Dyrby (S) m.fl.

(Fremsat 10/2 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det danske samfund skal ikke tolerere, at unge i Danmark presses til at indgå ægteskaber, som

de ikke ønsker. Det er regeringens holdning, at det frie valg, beskyttelsen af den enkelte og ligestilling mellem kvinder og mænd skal respekteres. Det betyder, at alle unge uanset etnisk tilhørsforhold skal have mulighed for selv at vælge deres ægtefælle.

Reglerne er i dag således, at der gives afslag på ægtefællesammenføring, hvis det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået efter parternes eget ønske. Disse regler blev faktisk indført af den forrige regering. Formålet var netop at søge at undgå at iværksætte nærmere undersøgelser i disse sager. Erfaringerne havde nemlig vist, at de herboende unge ikke ville have, at det kom frem i sagerne, at ægteskabet var indgået mod den pågældendes eget ønske. Hvis styrelsen alligevel anvendte oplysningen, så ville den unge ikke stå ved den. Reglerne blev således indført med udgangspunkt i at beskytte de unge mod konflikter med familien, og regeringen er naturligvis helt enig i disse regler.

Forslagsstillerne, der i parentes bemærket repræsenterer de samme partier, der vedtog reglen, vil altså nu sende det signal til de unge, at de ikke kan stole på at få lov til at afgive oplysninger i fortrolighed til myndighederne, for vi kommer nemlig bagefter og undersøger, hvordan det er gået i de sager, hvor en ungs oplysning har ført til afslag på familiesammenføring. Ja, værre endnu, vi meddeler faktisk de unge med det her forslag, hvis man tilsluttede sig det, at vi pludselig bryder den fortrolighed, de unge har kunnet udtale sig i.

Forslaget om en undersøgelse er altså stik imod intentionerne om at beskytte de unge, og sådan et forslag kan jeg ikke støtte. Jeg vil derfor ikke være med til at iværksætte en særlig undersøgelse af de sager, hvor der er blevet meddelt afslag på familiesammenføring med henvisning til mistanke om tvangsægteskaber.

Tvangsægteskaber og generationskonflikter mere generelt mellem etniske minoritetsunge og deres forældre kan få katastrofale følger for begge parter, hvis ikke den unge og/eller familien får den rette hjælp til at løse konflikterne. Det er derfor et område, som har regeringens bevågenhed.

Kl. 19.55

Ud over lovgivningsmæssige tiltag har regeringen taget en række andre initiativer til bekæmpelse af tvangsægteskaber. I august 2003 fremlagde regeringen en handlingsplan for regeringens indsats i perioden 2003-2005 mod tvangsægteskaber, tvangslignende og arrangerede

de ægteskaber. Handlingsplanen indeholder 21 initiativer med fokus bl.a. på information og dialog, rådgivning, en forstærket kommunal indsats, pigeklubber, opfølgning, botilbud, forskning og dokumentation.

For så vidt angår indsatsen særligt målrettet de unge, vil jeg fremhæve den landsdækkende informationsindsats om 24-års-reglen i efteråret 2003; foredragsrækken ved Landsorganisationen af Kvindekrisecentre, LOKK; Manu Sareen om tvangsægteskabsproblematikken, som bestod af 194 foredrag for ca. 11.500 tilhørere; ungdomsuddannelser; folkeskoler; sprogskoler; pædagogseminarer og meget mere.

Der er også ydet støtte til etablering af flere telefonrådgivninger for de unge. Derudover er der ydet støtte til oprettelsen af to bosteder i hovedstadsområdet, Kastanjehuset for piger og unge kvinder mellem 14 og 18 år med etnisk minoritetsbaggrund, som har behov for hjælp som følge af konflikter med familien, og Rehabiliteringscentret for etniske kvinder i Danmark for kvinder mellem 18 og 25 år, der udsættes for tvangsægteskab. Begge tilbud kan modtage kvinder fra hele landet.

Endvidere er der iværksat en række initiativer, som skal sikre, at de kommunale sagsbehandlere er klædt på til at kunne håndtere sager om tvangsægteskaber og generationskonflikter. Der er bl.a. udgivet vejledningmateriale til kommunerne, ydet støtte til LOKK's landsdækkende og gratis etniske konsulentteam, som yder telefonisk rådgivning til fagfolk, men som også kan komme til kommunen, hvis det vurderes nødvendigt i forbindelse med en konkret sag.

Udmøntningen af initiativerne i handlingsplanen har nu været i gang i nogen tid, og resultaterne heraf bliver løbende evalueret. Senest har Integrationsministeriet i januar 2006 udsendt et orienteringsbrev til samtlige kommuner i Danmark med nyttige kontakter til brug i akutte sager om tvangsægteskaber og generationskonflikter blandt etniske minoritetsunge og deres forældre.

Jeg kan også oplyse, at Integrationsministeriet i juni 2006 planlægger at afholde et erfaringsseminar om tvangsægteskaber og generationskonflikter, om de opnåede erfaringer på området og om, hvor der er behov for at sætte ind med nye initiativer.

Der er således taget en række initiativer og etableret mange tilbud om rådgivning for unge, der er i fare for at blive presset ind i et ægteskab.

Det er regeringens vurdering, at den foreslåede undersøgelse ikke vil bibringe større viden, og at der i højere grad skal fokuseres på at igangsætte konkrete initiativer.

Regeringens konklusion er klar: Dette forslag vil skade dem, der har sat deres lid til, at de i fortrolighed har kunnet henvende sig til Udlændingestyrelsen.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er bange for, at ministeren ikke helt har forstået forslaget. Forslaget går ud på, at man prøver at finde ud af, hvad der er sket med de mennesker, der har fået afslag på familiesammenføring med udgangspunkt i, at der var tale om tvangsægteskab. Der skal simpelt hen gives mulighed for, at man prøver at undersøge, hvad der er sket med dem. Det kan man jo gøre uden overhovedet at involvere forældre og onkler og tanter.

Man kan jo bare gøre det, at man simpelt hen undersøger, om de pågældende unge stadig befinder sig i Danmark. Det kan man gøre ved at gå ind og tjekke cpr-nummeret. Desuden er politiet uddannet til det her. Politiet er uddannet til at gå ind og undersøge ting på en måde, så et ungt menneskes sikkerhed ikke bringes i fare.

Den situation, vi er i nu, er jo, at vi simpelt hen ikke ved, om der findes unge i Danmark, der lever en meget, meget usikker tilværelse, samtidig med at der ligger viden i Udlændingestyrelsen om, at det kan være tilfældet. Er ministeren overhovedet ikke bekymret for, at det kan forholde sig på den måde?

Kl. 20.00

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det, som Det Radikale Venstre beder om i det her beslutningsforslag, vil kræve, at vi tager kontakt til de unge piger, og den kontakt vil være et signal til de unge piger om, at nu begynder vi altså at bruge den fortrolige oplysning, som de har givet til Udlændingestyrelsen i forventning om, at den var fortrolig og ikke ville blive brugt til andet, end at de kunne få det afslag på familiesammenføring, som de ønskede. Derfor mener jeg, at vi i høj grad bryder en fortrolighed, der er lovet de her piger.

Så skal sociale myndigheder og andre i øvrigt til gengæld være opmærksomme på, hvad det er, der sker. Det er derfor, at alle de initiativer,

som jeg har remset op, er de værktøjer, som vi i øvrigt bruger.

Men det, fru Elsebeth Gerner Nielsen beder om, er, at vi det ene sted, hvor vi har lovet de her piger fortrolighed, bryder den fortrolighed. Det er det, jeg ikke vil være med til.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nej, vi skal ikke bryde en fortrolighed. Vi skal bare undersøge, om disse pigers sikkerhed er i orden. Det mener jeg vi har en forpligtelse til. Mener ministeren ikke, at det er en katastrofe, hvis en af de her piger f.eks. endte med at blive slået ihjel, fordi tvangsægteskabet blev realiseret?

Selv om der var blevet givet afslag på familiesammenføring, så er der stor sandsynlighed for, hvad Politiken f.eks. har dokumenteret i en artikel, at tvangsægteskabet realiseres alligevel, bare ikke på den måde, som det normalt vil foregå på i Danmark. Det kan foregå i Sverige, det kan foregå alle mulige andre steder, og det kan såmænd også realiseres i Danmark, ved at ægtefællen bare kommer hertil på et visum en gang imellem.

Mener ministeren ikke, at vi som samfund og den danske stat har et ansvar for disse pigers sikkerhed?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jo, vi har et ansvar for at sikre dem den. De har selv tidligere bedt om i nogle bestemmelser fra den tidligere regerings tid, at når det lige gjaldt det her spørgsmål om henvendelser til Udlændingestyrelsen om oplysninger i den konkrete familiesammenførings sag, så foregik det i fortrolighed.

Det er netop derfor, at vi i øvrigt skal bruge de mange andre redskaber for at sikre et netværk og nogle muligheder for de her unge piger, som de kan bruge, når de har behov for det. Men vi skal ikke gøre det ved at bryde den fortrolighed, der lige ligger præcis i Udlændingestyrelsens oplysninger. Det ville være et brud på den fortrolighed, som er konstateret i det lovarbejde, der ligger tilbage fra SR-regeringens tid.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg er også noget forundret over ministerens indgangsvinkel til det her forslag, der er fremsat

af Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet. Der står jo i bemærkningerne til det:

Målet med undersøgelsen er at undersøge, om de unge er i live, og at undersøge, om de unge får både den relevante viden og de relevante tilbud stillet til rådighed.

Og så står der, at forslagsstillerne vil lade det være op til regeringen at tage stilling til, hvordan en sådan undersøgelse bedst tilrettelægges, således at der tages maksimalt hensyn til de unges sikkerhed.

Jeg forstår ikke, hvordan ministeren kan vende det og sige, at det forslag her kan man i virkeligheden ikke gennemføre, for det vil betyde, at sikkerheden for nogle unge vil bringes i fare. Det er jo slet, slet ikke det, der er indgangsvinkelen. Tværtimod er indgangsvinkelen at sige, at vi ikke har nok viden om det her område. Mere viden ville være bedre, så vi kan agere bedre. Jeg forstår ikke, hvordan ministeren kan vende det på hovedet.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det kan godt være, at det ikke er det, der er hensigten, men det vil være det, der er resultatet af det.

Vi bruger en masse ressourcer og megen opmærksomhed på den her problemstilling, og vi indsamler viden om det her område og erfaringsudveksling i et helt andet omfang end blot at rette det mod de her relativt få sager i det store billede, hvor vi konkret har fået en melding ind til styrelsen. De initiativer, der i øvrigt er foretaget, kontakter, hotline, det arbejde, der i øvrigt foregår med de her piger, mener jeg så er meget mere effektivt og bibringer en meget større viden, end hvis vi sætter det her i gang og bryder en fortrolighed, som vi har lovet de pågældende piger.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg synes altså, det er et postulat at sige, at vi bryder den fortrolighed, for det skal vi selvfølgelig ikke. Men spørgsmålet er, om man ikke lige nøjagtig sender det forkerte signal til nogle bestemte familier, nogle bestemte mennesker i Danmark om, at det her gør vi altså ikke noget ved, det lader vi være.

Kl. 20.05

Jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at de tiltag, vi gør, er rigtige, og at vi skal fortsætte ad den linje, men hvorfor vil ministeren så lige

nøjagtig på det her område undlade at sende det meget kraftige signal, at det her accepterer vi altså ikke?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Fordi de piger – det kan faktisk også være drenge, men er oftest piger, tror jeg – er blevet lovet, at lige i det tilfælde, hvor de skulle henvende sig til styrelsen og give den her oplysning, vil det i øvrigt ikke blive brugt, for ellers vil de få problemer. Så kan de risikere slet ikke at stå ved det, og så vil det give endnu større problemer.

Jeg ved ikke, hvordan hr. John Dyrby vil have, at vi skal undersøge, om de unge får både den relevante viden og de relevante tilbud stillet til rådighed, uden at vi tager kontakt til dem og dermed fortæller dem, at nu begynder vi at undersøge deres forhold på baggrund af den oplysning. Det er et spørgsmål, som jeg synes kunne være interessant at stille hr. John Dyrby.

Hvordan havde han forestillet sig, at vi skulle undersøge det, uden at vi begynder at tage kontakt?

Jeg siger bare: Vi har så mange initiativer i gang, hvor vi kan få den nødvendige viden og tage de nødvendige initiativer for at hjælpe de unge, der er i de her problemer, og forsøge at bekæmpe det mest muligt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, det er værd at gøre ministeren opmærksom på, at det her forslag jo ikke på nogen som helst måde handler om at bryde en fortrolighed. Der er ikke nogen, der snakker om at lægge alle mulige oplysninger om den enkelte person ud alle mulige steder, overhovedet ikke.

Så jeg synes, vi skal droppe den der debat, for det er jo ikke overhovedet en del af forslaget, og i stedet for prøve at få ministeren til at erkende, at lige præcis de mennesker, som har været i en meget svær situation, er der jo ikke nogen, der ved, hvor er henne i dag. Det, som jeg synes ville være respekt over for de mennesker, var, at man også fandt ud af, hvor de er, hvordan de har det, og om de rent faktisk f.eks. har undgået et tvangsægteskab. Bor de et andet sted end i Danmark?

Det ville da være meget relevant at få at vide, om den her lovgivning virker, om de her tiltag virker, om disse personer rent faktisk har undgået tvangsægteskab, og om de i øvrigt kan føre en nogenlunde fornuftig tilværelse. Det synes

jeg da er respekt over for de mennesker, vi snakker om.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vil meget gerne være med til at hjælpe de her unge mennesker, og jeg vil også hjælpe dem med at give dem råd og vejledning om alle de muligheder, de har for at få hjælp til den situation, som de er i.

Jeg må blankt erkende, at jeg faktisk ikke ved, om de, når de henvender sig til styrelsen og giver den oplysning, så allerede der får vejledning om, hvor de i øvrigt kan henvende sig, så de kan bruge det frit. Det vil jeg faktisk undersøge, for jeg synes, det ville være relevant, at man i det øjeblik, de gav den oplysning til styrelsen, så sørgede for, at der gik oplysninger den anden vej om, at de i øvrigt kan søge råd og vejledning og hjælp osv. her. Det synes jeg ville være relevant.

Men det her drejer sig om nogle unge, der historisk set har givet nogle oplysninger i forventning om, at det var nogle, som vi i øvrigt ikke brugte til noget lige præcis på det her område, og dem vil vi nu begynde at bruge. Det er sådan set bare det, jeg advarer imod.

Jeg er helt enig i, at vi fortsat skal have meget stærk fokus på det her område. Vi skal hjælpe de unge så meget som muligt, og vi skal bekæmpe tvangsægteskaber så meget som muligt. Det her er bare ikke redskabet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er jeg glad, for nu er vi kommet et skridt videre. Nu er al den her snak om fortrolighed væk. Ministeren må jo erkende, at hvis man skal give nogle mennesker råd og vejledning, så er man altså nødt til at kontakte dem, og det synes jeg faktisk er meget godt. Jeg synes faktisk, at hvis vi på den måde kan komme bare et skridt videre, så det ikke handler om systemer for systemernes skyld, men at det handler om, hvordan de mennesker har det, og hvordan vi sørger for, at de får et fornuftigt liv, så er vi allerede der kommet en lille smule videre, end vi var, da vi startede.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen så kan jeg blot gentage, at regeringen er meget opsat på, at vi sikrer den rådgivning, den hjælp for de unge, der bliver presset ud i ægte-

skaber, som de ikke er interesseret i. Og jeg påpeger blot, at det her beslutningsforslag ikke er svaret, ikke er løsningen, tværtimod.

Kl. 20.10

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kan godt forstå, at begrundelsen bliver bredt lidt ud her til sidst, for det startede jo sådan set, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr også er inde på, med at være et spørgsmål om, at man ikke kunne gøre det her uden at kontakte de pågældende, og der ville man bryde tilliden hos dem. Og der må man bare sige, at den rådgivning og den vejledning, som ministeren nu lover at stille til rådighed, vel dårligt heller kan pågå, uden at man har en eller anden form for kontakt til de mennesker.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvor mange af de 62 tilfælde der nu er nævnt, som har fået afslag på familiesammenføring med henvisning til tvangsægteskab – det fremgår jo altså af Udlændingestyrelsens hjemmeside – der er lovet fortrolighed i. Er det dem alle sammen?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Oplysningen bliver generelt betragtet som sådan, og når hr. Morten Østergaard siger, at den rådgivning og vejledning ikke kan ikke ske uden kontakt, så nej, men kontakten sker på den unges initiativ. Og det er det, der er forskellen. Kontakten til Udlændingestyrelsen sker på den unges initiativ.

Der er der, jeg siger, at der vil jeg egentlig godt prøve at tjekke, at man, når man får en henvendelse i Udlændingestyrelsen med den besked, at den familiesammenføringsansøgning, der er her, faktisk er et ægteskab, den ene part ikke selv frivilligt er gået ind i, så dér siger – de er jo nødt til at henvende sig for at kunne give den besked – at man så kan give rådgivning og vejledning tilbage.

Og så må den unge bruge den rådgivning og vejledning og selv vælge, hvad han eller hun kan bruge af de muligheder, som bliver stillet til rådighed for dem.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg forstår ganske simpelt hen ikke svaret. Det vil sige, at den der fortrolighed, som handler om, at folk selv har henvendt sig til Udlændingestyrelsen personligt og har sagt, om den ikke

vil afvise en familiesammenførings sag, fordi det er et tvangsægteskab, den fortrolighed, som var den, ministeren indledte med, nu er bredt ud over alle 62 sager, fordi man som udgangspunkt nu pr. definition betragter dem alle sammen som værende foregået på den måde.

Er der ingen af de 62 sager her, der er foregået ved, at Udlændingestyrelsen selv har vurderet uden en henvendelse fra den pågældende person, at der her overvejende har været mistanke om et tvangsægteskab, f.eks. fordi det er et fætter-kusine-ægteskab eller andet? Er det sådan, at i samtlige 62 tilfælde er afvisningen sket på initiativ af den part, som er en del af ansøgningen via de her udenomskanaler? Er det alle 62 tilfælde?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Når jeg taler om den råd og vejledning, er det selvfølgelig møntet på de unge, der selv måtte henvende sig. Jeg synes, der er endnu mindre grundlag for i øvrigt at sætte undersøgelser i gang der, hvor styrelsen har vurderet.

Vi har så mange andre gode redskaber, som jeg har remset op, til at hjælpe de her unge mennesker, og de er meget mere effektfulde, end at vi skal begynde at bruge tid på det her. Og igen: Det, jeg synes er det farligste ved det her, er bagudrettet at bryde en fortrolighed, hvor vi har lovet nogle unge mennesker, at vi ikke bruger de oplysninger til noget andet. Det er sådan set det, der er kernen i det her.

Formanden:

Tak til integrationsministeren. Så er det fru Britta Schall Holberg som ordfører.

Britta Schall Holberg (V):

Lad mig straks sige, at netop de bekymringer, som forslagsstilleren bag det beslutningsforslag her giver udtryk for, er jo, så vidt jeg kan se, baggrunden for regeringens indsats på udlændinge- og integrationsområdet.

Det afspejles jo i de stramninger i udlændingelovgivningen, som regeringen har vedtaget, og de økonomiske midler, som løbende er blevet bevilget til forskellige initiativer, som også ministeren har været inde på, samt den handlingsplan, som ministeren har været inde på regeringen har sat i værk, bl.a. imod tvangsægteskaber og de hjælpeforanstaltninger over for de mennesker, som kommer ud for det her.

Derfor mener vi i Venstre ikke, at en undersøgelse som den, forslagsstillerne efterspørger, vil have nogen som helst gavnlige effekt, tværtimod, som også ministeren var inde på.

Kl. 20.15

Som fastslået af ministeren er de gældende regler for familiesammenføring indført af den tidligere regering med det hovedmål netop at beskytte de unge, der måtte være udsat for fysisk og psykisk pres i denne anledning.

At de unge føler sig fortrolige med de relevante myndigheder er jo altafgørende, hvad enhver kan sige sig selv; det er altafgørende for, at vi overhovedet er i stand til at hjælpe dem, og hjælpes skal de jo. Og hvordan skulle man dog kunne undersøge det uden at spørge dem, det drejer sig om. Jeg kan simpelt hen ikke forstå den debat, der pludselig udvikler sig her.

Socialforskningsinstituttets rapport »Pardannelse blandt etniske minoriteter i Danmark« fra 2004 viser, at kun 4 pct. af de etniske minoriteter fra bl.a. Tyrkiet, Pakistan og Somalia ikke selv har valgt, hvem deres ægtefælle skulle være. Og selv om vi alle sammen kan være enige om, at 4 pct. er 4 pct. for meget, viser undersøgelsen, at lovgivningen har hjulpet, og at færre unge tvinges til at gifte sig med en partner, de ikke selv har valgt.

Samtidig viser denne og andre undersøgelser dog også, at alle statistikker og tal på området selvfølgelig er behæftet med en vis usikkerhed. Kun de færreste unge, der har været udsat for tvang i forbindelse med giftermål, ønsker jo, som også forslagsstillerne må vide, at stå frem.

For at få så mange sager og oplysninger frem i lyset som muligt er det derfor bydende nødvendigt, at de unge med sikkerhed ved, at de kan få den fornødne støtte og hjælp og beskyttelse hos og fortrolighed fra myndighederne, når de henvender sig; at de f.eks. har et sted at bo, hvis de flygter fra deres familie eller ægteskab.

Og netop på det punkt, nemlig opfølgningen, har regeringen gjort en stor indsats. Og det var præcis på det område, den tidligere SR-regering blev kritiseret for ikke at gøre nok, og det var derfor, man vedtog en stramning, som bl.a. skulle have det formål, at man så ikke behøvede at lave disse undersøgelser.

Vi kan ikke opnå den sikkerhed og fortrolighed, hvis vi ikke sender det klare signal, at de unge sikres fuld sikkerhed og anonymitet over for offentligheden og over for myndighederne. Derfor kan Venstre ikke, og jeg sætter streg un-

der det igen, *ikke* støtte et forslag, der ikke kan sikre de unge mennesker denne garanti, for så har vi ikke hjulpet dem, men gjort noget, der gør det meget værre.

Formanden:

Tak til fru Britta Schall Holberg. Der er åbenbart en kort bemærkning. Jeg vil bede om, at man markerer, idet jeg ikke kan se, når der bliver trykket på knappen, så der skal en markering til. Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen for en kort bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Undskyld, jeg troede, at formanden havde set, at jeg havde signaleret.

Mener fru Britta Schall Holberg virkelig, at vi ikke har noget som helst ansvar over for de 62 kvinder, der her er tale om; at vi ikke har noget som helst ansvar for at være med til at sikre, at de her kvinder ikke daglig udsættes for voldtægt, eller hvad der er endnu værre, bliver slået ihjel? Mener fru Britta Schall Holberg virkelig, at vi ikke har en forpligtelse til at undersøge, hvilke forhold de pågældende kvinder lever under lige nu?

Og er fru Britta Schall Holberg ikke enig i, at det kan man sagtens gøre uden at involvere de pågældende kvinder, fordi politiet har metoder, der gør, at man kan gå ind og undersøge den type ting på en måde, som ikke bringer hverken anonymiteten eller sikkerheden i fare?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg kan simpelt hen ikke forstå denne diskussion. Man taler om, at man vil hjælpe nogle mennesker, som er i nød. Det er vi enige om. Alligevel vil man sætte en undersøgelse i gang, som disse mennesker beder om ikke bliver foretaget, fordi de ønsker at være anonyme.

Som ministeren sagde, sker de henvendelser, der kommer, på de unges foranledning, og derefter kan vi træde ind og hjælpe dem. Og hvis der er nogle eksakte problemer med en eksakt sag, vil jeg henvise dem til politiet, for det er rigtigt, at så er det politiets ansvar at gå ind i sagen. Men at begynde at lave undersøgelser om en bred samling mennesker vil vi i Venstre ikke være med til, for dermed har vi ødelagt den fortrolighed, der skal være for at kunne hjælpe dem optimalt.

Kl. 20.20

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det vil sige, at Venstre mener, at det er nødvendigt, at staten får indseende i noget, der kan ligge organiseret voldtægt. Altså, et tvangsægteskab er en voldtægt. Staten får kendskab til en række voldtægter så at sige. Der mener Venstres ordfører ikke, at vi har en forpligtelse til at gå ind og stoppe det og undersøge, hvad der sker med de pågældende kvinder. Er det korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Det er en utrolig debat. Den radikale ordfører lægger mig synspunkter i munden, som jeg overhovedet ikke har. Jeg har tværtimod givet udtryk for, at jeg anser det her for et virkelig alvorligt problem. Og ministeren har gjort rede for, hvad regeringen har gjort for at være med til at afhjælpe disse problemer.

Og jeg gør opmærksom på, at den tidligere regering netop har lavet nogle stramninger på disse områder, for at de unge skulle have den mulighed for anonymitet, som de selv har bedt om. Så jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvad det er, vi står og diskuterer.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jamen jeg kan prøve at forklare det lidt nærmere for ordføreren, så godt det er mig muligt.

Altså, hvis man nu forestiller sig, at der har været søgt om familiesammenføring i 2002, og at den familiesammenføring er nægtet, med henvisning til at der er mistanke om tvangsægteskab, hvorfor er det så så svært i dag at gå ind og undersøge, hvad der egentlig er sket med de pågældende mennesker? Det behøver man jo ikke at henvende sig til nogen for, det behøver man jo ikke at spørge nogen om, man kan da på almindelig politimæssig måde undersøge, hvad der siden er sket med de mennesker. Er de unge mennesker flyttet ud af landet? Er de måske i virkeligheden blevet tvunget til at flytte ud af landet for at gifte sig med pågældende et helt andet sted?

Og så forstår jeg ikke, at Venstres ordfører siger: Det kan man ikke, det bringer de unge i fare. Det kan jeg pinedød ikke se.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg synes lige, at ministeren på fantastisk glimrende måde har forklaret, at det godt kan være, at ordførerne for forslagsstillerne mener, at sådan en undersøgelse kan foretages, uden at man spørger dem, det vedkommer, men at det kan man altså ikke. Og det kan man overtyde sig om ved at spørge i ministeriet. Det kan ikke lade sig gøre. Og de unge mennesker vil gerne være fri for at få foretaget sådan en undersøgelse.

Jeg sad ikke i Folketinget på det tidspunkt, hvor den tidligere regering strammede op på det her område netop for at imødekomme de unge menneskers ønske om, at det skete i fortrolighed, når de henvendte sig til det offentlige, så for det første forstår jeg slet ikke, at man fremsætter det her forslag, og for det andet forstår jeg overhovedet ikke den debat, der udspiller sig, efter at ministeren har givet den redegørelse om, hvad regeringen rent faktisk gør for at hjælpe de her mennesker.

Og jeg vil i hvert fald ikke skydes i skoene, at vi ikke skulle have forståelse for det, for det synes jeg dog ministeren i den grad har givet udtryk for at vi har.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jamen der er jo ikke nogen, der skyder hverken ministeren eller fru Britta Schall Holberg i skoene, at man ikke interesserer sig for det her område. Det, der bare forsøges sagt, er jo, at vi synes, indgangsvinklen virker lidt besynderlig.

Vi har meget svært ved at se, at man ikke skulle kunne gennemføre en undersøgelse på det her område med de sikkerhedsmæssige foranstaltninger, vi alle sammen er enige om skal tages. Men det kan godt være, man i virkeligheden skal gå så langt som til konkret at spørge ministeriet: Kan man gennemføre en undersøgelse om det og det og det? Og så må vi jo få et konkret svar på, hvorfor man ikke kan det. Men jeg synes ærlig talt, at argumenterne for, at vi ikke kan, halter.

Det er måske ikke så meget et spørgsmål, det er mere blot en kommentar. Jeg er mildest talt meget forundret.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Det er muligt, at forslagsstilleren er forundret. Men så synes jeg, forslagsstilleren skal stille spørgsmålet til ministeriet og til ministeren om,

hvorfor det ikke kan lade sig gøre, sådan som man gerne vil have fra forslagsstillerens side. Jeg synes ærlig talt, ministeren har gjort rimeligt rede for, hvorfor det ikke kan lade sig gøre på den måde, forslagsstilleren regner med.

Det er forfærdelig vigtigt for os at bevare den anonymitet. Det er det jo også, når det handler om alle andre, om jeg så må sige, sociale sager i en socialforvaltning vedrørende ganske almindelige forhold eller alt muligt andet, nemlig at de mennesker, der henvender sig i fortrolighed, skal have mulighed for at bevare det, at vi oprettholder den fortrolighed. Det er det offentliges forpligtelse over for det enkelte menneske, der er i nød.

Kl. 20.25

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Man har altid godt af at blive klogere, og jeg mener faktisk, det er vigtigt at finde ud af, hvad der er sket med de personer, der har fået afslag. Det er hr. Eyvind Vesselbo fra Venstre, der siger det, men jeg er sådan set meget enig med hr. Eyvind Vesselbo. Derfor er det måske ikke så klokkeklart, og derfor er Venstres holdning måske ikke så klokkeklar, som fru Britta Schall Holberg giver udtryk for.

Jeg ved ikke, om fru Britta Schall Holberg bed mærke i, at jeg i forbindelse med de her diskussioner om fortrolighed og anonymitet to gange forsøgte at få integrationsministeren til at fortælle, hvor mange af de 62 afslag på familiesammenføring med henvisning til tvangsægteskab eller mistanke om tvangsægteskab der var foranlediget af, at en person havde henvendt sig og bedt om at få et afslag.

Jeg fik ikke svaret, og det er jo, fordi sandheden er, at for en stor dels vedkommende er det jo ikke det, der er tilfældet. Der er det jo et spørgsmål om, at man i sagsbehandlingen er blevet enig med sig selv om, at der skal gives afslag med henvisning til det.

Med det indgående kendskab, som ordføreren har til den danske civile registrering, er spørgsmålet til fru Britta Schall Holberg: Er er det mon ikke muligt uden at bryde nogen form for fortrolighed i det mindste at gå alle registre igennem og se, hvordan det går de mennesker? Er de blevet gift på ny? Er de stadig væk bosat i Danmark? Har de fået en uddannelse? Har de et arbejde? Er de velfungerende?

Kort bemærkning.

Britta Schall Holberg (V):

Jamen jeg har ikke flere svar, for det er jo det samme spørgsmål, der bliver stillet hele tiden. Ministeren har jo også svaret på det samme spørgsmål, og jeg synes også i betragtning af tidspunktet, at det ikke er anledningen til at stå og sådan udveksle de samme spørgsmål og de samme svar hele tiden. Jeg har ikke andre svar.

Kort bemærkning.

Morten Østergaard (RV):

Nej, og det må vi jo så ærgre os over på de pigers vegne, som det drejer sig om. For det, der er pointen her, er jo, at det, som fru Britta Schall Holberg og ministeren er inde på, er, at man ikke ønsker en undersøgelse af, hvad effekten er af den politik, man har gennemført. Det må være, fordi man er bange for, hvad sådan en undersøgelse kunne ske at vise, nemlig at politikken ikke er effektiv.

Det, det handler om her, er, hvorvidt man vil vende det blinde øje til, eller hvorvidt man vil tage fat i det. Og det er naturligvis muligt at designe en sådan undersøgelse, uden at man skal ud og ringe på og spørge forældrene, hvordan det går eller noget i den stil. Man kunne da starte med i det mindste bare at kigge i alle de mange offentlige registre, vi har, for at se, hvordan det går dem. Har de et arbejde? Betaler de skat? Har de fået en uddannelse? Alle de ting, der er registreret, og som Integrationsministeriet i mange sammenhænge og i forbindelse med rigtig mange mennesker ikke er bleg for at indsamle oplysninger om, kunne man da starte med. Det siger forslaget jo ikke noget om.

Det, der er det centrale her, er jo, at man ikke ønsker den undersøgelse – ikke fordi man ikke har interesse for pigerne, men fordi man er bange for resultatet.

Kort bemærkning.

Britta Schall Holberg (V):

Det var dog en fantastisk påstand at komme med. Der er ikke nogen, der er bange for en undersøgelse for et resultats skyld. Nej, det, vi er optaget af, er, at vi ikke laver en undersøgelse, som kommer til at genere nogen af dem, som vi gerne vil beskytte. Det er svaret på det. Og at lægge alt muligt andet i mine tanker er ikke rimeligt. Det er simpelt hen ikke en rimelig debatform.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Så skal jeg lade være med at lægge ordføreren noget i munden. Men jeg hørte jo i hvert fald ordføreren sige, og jeg tror nok, det er korrekt forstået, at ordføreren sådan berømmede ministerens initiativer med hensyn til at gøre noget godt for de her mennesker – det var ikke de præcise ord, men det drejede sig om at gøre noget godt. Det kan man have al mulig respekt for.

Men ved man noget om, hvorvidt det er gået de her mennesker godt? Ved man noget om de 62 unge? Ved man noget om, hvor de er henne, og om, hvorvidt de er blevet tvangsgift eller ikke er blevet tvangsgift og bare bor i et andet land?

Det synes jeg ville være meget rart at vide. Det er da altid rart at vide, om ens politik virker efter hensigten.

Kort bemærkning.

Britta Schall Holberg (V):

Jeg har ikke andet svar til den bemærkning, der kommer her, end at sige, at det, regeringen ønsker, og det, vi i Venstre ønsker, er at tage denne situation, som er meget alvorlig for de unge mennesker, det går ud over, alvorligt.

Og derfor er hele det apparat sat i gang med henblik på at hjælpe dem, når de henvender sig, og at respektere det, som forslagsstillerne også må være blevet stillet over for, da de foretog de stramminger under deres regeringsperiode, nemlig at sikre, at de unge bevarede den anonymitet, som de har lagt overmåde vægt på.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har jeg læst det her forslag, og jeg vil godt garantere for, at den undersøgelse kan og skal finde sted under fuld, *fuld* anonymitet, uanset om man skal kontakte dem eller ej – fuld anonymitet, fuld fortrolighed.

Kl. 20.30

Men tilbage til spørgsmålet: Er det ikke meget rart at vide, om det faktisk er gået de her mennesker godt eller skidt eller et eller andet sted midtmellem, hvordan det er gået de mennesker? Jeg synes, at når man fører en politik og har en hensigt med den, så er det altid enormt fornuftigt at undersøge, om resultatet er, som man egentlig havde til hensigt med den politik, man fører.

(Kort bemærkning).

Britta Schall Holberg (V):

Jeg synes, at ordføreren skulle koncentrere sig om de indsatser, der rent faktisk bliver gjort her. Jeg synes, at det egentlig er utrolig tilbageskuende at prøve på at se, hvordan det så gik. Det kan man godt bruge meget tid på. Jeg synes, det var meget mere interessant at koncentrere sig om fremadretthed, hvordan vi hjælper de unge, som henvender sig. Jeg vil i hvert fald ikke være med til at genere dem med at lave en bagudrettet undersøgelse, som de helst er fri for.

Formanden:

Tak til fru Britta Schall Holberg. Så er det hr. John Dyrby som ordfører.

John Dyrby (S):

Til alle, der er samlet her i dag, vil jeg godt have lov til at sige, at tvangsægteskaber er og bliver fuldstændig uacceptable i Danmark. Men ikke blot i Danmark. Unge mennesker, der er vokset op her hos os, og som vel i bund og grund er danske, skal ikke være bundet af gamle traditioner med tvang. Vi skylder at beskytte dem både mod tvangsægteskaber i Danmark og så sandelig også mod tvangsægteskaber uden for Danmarks grænser.

Ét tvangsægteskab er selvfølgelig ét for meget, og den holdning deler vi formentlig alle i Folketinget. Vi er altså ikke uenige om holdningen, men faktum er, at der er nogle tvangsægteskaber, vi ikke ved særlig meget om.

I sagens natur er det svært at sige noget om, hvor mange tvangsægteskaber den danske lovgivning på udlændingeområdet har forhindret. Jeg er ikke i tvivl om, at vi via lovgivningen faktisk har forhindret tvangsægteskaber i Danmark. Men ret beset ved vi ikke, om nogle af de tvangsægteskaber, forældre har forsøgt at trække og presse ned over herboende unge mennesker, i stedet er gennemført i udlandet. Hvis det er tilfældet, strider det mod alt, hvad der er dansk.

De involverede skal vide, at det accepterer vi altså ikke, og at vi agter at gøre noget ved det. Men for at gøre noget ved det skal vi have en viden, vi ikke har i dag. Og det er i al stilfærdighed den, vi med B 76 beder regeringen om at skaffe. Jeg er helt overbevist om, at det kan gøres uden risiko for de unge mennesker, der har haft et meget presserende problem og har henvendt sig til det offentlige. Jeg er også helt overbevist om, at det kan gøres uden den store palaver.

Et godt sted at starte vil være de familiesammenføringer, der gennem de seneste år er nægtet netop med henvisning til mistanken om tvangsægteskaber. Hvad er der sket med de unge mennesker? Er de efterfølgende i stedet blevet gift i udlandet?

Man kan håbe, at en undersøgelse viser, at der ikke er noget at komme efter, men jeg tror desværre, at der også i denne sag er noget at komme efter. Det er på tide, at vi holder op med at se gennem fingre med, at tvangsægteskaber med herboende unge mennesker måske gennemføres i udlandet. Det er på tide, at vi starter med at indsamle den viden, vi ikke har i dag. Og det er måske først og fremmest på tide, at vi sender et klart signal om, at den fremgangsmåde accepterer vi ikke, og at vi ikke fortsat lukker øjnene.

Vi erkender fuldt og helt, at der er gjort meget for at forhindre tvangsægteskaber, det er rigtigt. Men det er jo ikke et argument for, at vi ikke skal gøre noget lige nøjagtig på det her område. Det her beslutningsforslag er ikke løsningen, men det er en del af en samlet kamp mod tvangsægteskaber på linje med mange andre tiltag.

Ministeren bad mig om at bistå med at lave en undersøgelse, og jeg vil da godt tilkendegive, at fra Socialdemokratiets side hjælper vi gerne regeringen, når det er noget, der er til gavn for Danmark og unge mennesker i Danmark. Så vi hjælper gerne, hvis regeringen ikke selv kan finde ud af at lave det her uden gene for de unge mennesker.

Formanden:

Tak til hr. John Dyrby. Så er det hr. Jesper Langballe som ordfører.

Jesper Langballe (DF):

Der er en gammel talemåde, der hedder, at man sluger kamelen og sier myggen fra. Den synes jeg nok man kan bruge om det her initiativ. De Radikale, som indædt rasende har gjort alt, hvad de kunne, for at gå imod regeringens og Dansk Folkepartis forsøg på at bremse tvangsægteskaber, har nu fundet lup og pincet frem og fundet et lillebitte projekt, som Det Radikale Venstre kan enes med Socialdemokraterne om inden for udlændingepolitikken, en dråbe i et ocean.

Kl. 20.55

Takket være 24-års-reglen var det sådan, at der i 2001 var 852 personer i Danmark under 24

år, der blev gift med en udlænding. I 2004 var det 317. Det er minus 535. Se, det er noget, der rykker. Efter at have modsat sig det med næb og klør vil man nu undersøge og retsforfølge 20 om året, hvor Udlændingestyrelsen har skønnet, at der var tale om et tvangsægteskab – efter at Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti har forhindret hen mod 500-600 arrangerede ægteskaber.

Jeg er enig med fru Elsebeth Gerner Nielsen i, at tvangsægteskab er voldtægt. Tvangsægteskab er afskyeligt, men det forekommer mig, at det, man vil gøre her i praksis, er at retsforfølge folk, fordi de er muslimer. Sagen er nemlig den, at arrangerede ægteskaber er normen for hele islam, uden undtagelse. Og så er der de tilfælde, hvor de unge mennesker ikke giver deres samtykke, der bliver det arrangerede ægteskab til et tvangsægteskab. Det kan man læse i hr. Naser Khaders fortræffelige erindringsbog. Det er ikke noget, som en eller anden vildt fremmedfjendsk har fundet på. Hvad skal det gøre godt for?

Så vil jeg lige sige til sidst, at det dog er topmålet af naivitet at tro, at man, med de meget stærke netværk, som muslimske familier lever i, skulle kunne gå ind og foranstalte undersøgelser, uden at forældrene til den pågældende pige fik noget at vide om det. Hvordan kan man overhovedet forestille sig det?

Jeg vil sige, at o.k., Socialdemokraterne er sprunget på vognen, men for De Radikales vedkommende vil jeg nok sige, at det her er karaktestisk. I godhedens navn vil man lave et helvede for de ofre, som man vil være gode imod.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til ordføreren, først fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det er ikke for at trække alting i langdrag, men jeg skal lige forstå rigtigt, hvad det var, hr. Jesper Langballe sagde, for jeg synes, jeg hørte hr. Jesper Langballe sige, at man havde forhindret 535 arrangerede ægteskaber, fordi man havde fået nedsat antallet af familiesammenføringer med de her 535 fra 2001 til 2004. Man kan diskutere, hvad arrangerede er, men mener man virkelig alvorligt, at de alle sammen skulle være arrangerede ægteskaber, fordi vi snakker om unge mennesker under 24 år?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er sådan lidt sandsynlighedsberegning, og andet er det ikke. Når 24-års-reglen får til følge, og det kan der vist ikke være nogen tvivl om at den har fået, at der bliver 535 færre ægteskaber i Danmark for personer under 24 år med en udenlandsk partner, så er der vel god grund til at tro, at vi taler om arrangerede ægteskaber. Vi kan ikke sige med sikkerhed, at der er tale om tvangsægteskab, for hvis de unge mennesker selv går med til et arrangeret ægteskab, er det jo ikke et tvangsægteskab.

Det der med arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber er jo en gråzone, så derfor tillader jeg mig at sige, at en vis sandsynlighedsberegning taler for, at man har undgået sådan en 500-600 arrangerede ægteskaber og sørget for, at de unge mennesker bliver så gamle, at de kan trodse deres forældre og sige nej, og at de nok selv skal bestemme, hvem der skal være deres ægtefæller.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Med hr. Jesper Langballes form for sandsynlighedsberegning kan jeg egentlig godt forstå, at han ikke er tilhænger af, at vi prøver at undersøge det.

Kl. 20.40

Men jeg kunne godt tænke mig at høre hr. Jesper Langballe, om han ikke er bekendt med, at man faktisk godt kan gifte sig, fordi man er forelsket, i en eller anden grad i hvert fald, selv om man ikke er fyldt 24 år, om ikke hr. Jesper Langballe er bekendt med, at det kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Goddag, mand – økseskraft! Altså, jeg prøver at forklare hr. Jørgen Arbo-Bæhr – og jeg kan da godt begynde helt ved Adam og Eva – at når en ung pige i en muslimsk familie, der bor i Danmark, får en mand op fra hjemlandet, så er det sandsynligvis ikke, fordi de to unge er ved at fortæres af længsel efter hinanden, men det er noget, som slægterne har arrangeret. Og tallet på det er gået kraftigt ned, og det synes jeg bare at hr. Arbo-Bæhr og alle mulige andre skulle tage at glæde sig over.

Men hvad det skulle føre til at tage de 20 ud, hvor Udlændingestyrelsen er gået ind individuelt og har sagt, at her var der nok tale om et tvangsægteskab – og det er fortræffeligt, at man

også der har et endnu mere fintmasket net – og så give sig til at undersøge og retsforfølge de 20 med risiko for, at det kommer til at koste de unge piger livet, er efter min mening ren galimatias.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes altså, at den der med myggen og kamelen er interessant. For Dansk Folkeparti er myggen i det her tilfælde 62 tvangsægteskaber. Det vil sige, at for Dansk Folkeparti er det fuldstændig ligegyldigt, at der er 62 kvinder, der muligvis i dag lever i et tvangsægteskab, der muligvis dagligt bliver voldtaget, der muligvis er i fare for at blive slået ihjel. Det er Dansk Folkeparti ligeglad med, i alt fald når man først står der på Folketingets talerstol, og der ikke er så mange, der lytter.

For da den her sag kom frem første gang, da var hr. Jesper Langballe ude at fortælle vidt og bredt, at nu skulle der søreme gøres noget ved det her, selvfølgelig skulle sagerne undersøges. Det blev sagt til Ritzau, det blev sagt til Politiken, men når hr. Jesper Langballe først står der, er Dansk Folkeparti ligeglad. Det er hyklerisk.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har lige prøvet at forklare fru Elsebeth Gerner Nielsen, så det ved hun udmærket godt, at Information ringede mig op og stillede mig et spørgsmål, som jeg simpelt hen ikke forstod. I den samtalen var forbi, havde jeg forstået spørgsmålet og sagt til journalisten: Undskyld, det her var en fejltagelse, slå en streg over det der pjat, det går vi ikke ind for. Det er jo meget karakteristisk for meget journalistik, at det så ikke bliver bragt.

Jeg blev præsenteret for De Radikales forslag for første gang og misforstod altså, hvad det drejede sig om. Men der er ingen undskyldning for det blad, der har viderebragt en udtalelse, som de vidste at der ikke var dækning for.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg kan endnu undre mig lidt over, hvordan hr. Jesper Langballe kan sige, at der nu er afdækket en gruppe her, hvor der formentlig er forhindret nogle tvangsægteskaber, det er jeg sådan set ikke uenig med hr. Jesper Langballe i.

Hvordan i alverden kan man argumentere over for godt nok en mindre gruppe, som vi ikke

ved noget om i dag, og sige: Jeres sag er i virkeligheden ligegyldig, for vi har jo afdækket det andet? Det er da principløshed, hr. Jesper Langballe, er det ikke det?

Hvordan kan hr. Jesper Langballe pludselig gøre sig til ekspert i, hvordan man laver sådan en undersøgelse, og med klippefast sikkerhed vide, at det kan man ikke? Hvordan er det i virkeligheden muligt?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen jeg har prøvet at forklare, at det i min optik simpelt hen er topmålet af naivitet at tro, at man kan gå ind i de muslimske netværk. Man bliver jo nødt til at stille spørgsmål i miljøet, hvordan skulle man ellers kunne undersøge det?

Jeg synes, at det er det, der virkelig kan kaldes godhedens kynisme, altså når man kan pudse sin egen glorie, når man har gjort noget for de stakkels piger, så er det fuldstændig ligegyldigt, om de ender med at komme af med livet på grund af de gode gerninger, man har gjort.

Kl. 20.45

Må jeg gøre opmærksom på, at dengang den lovhjemmel blev til, efter hvilken Udlændingestyrelsen har udpeget de 62 ægteskaber, foregik det under den socialdemokratisk-radikale regering. Det er faktisk ikke noget, vi har lavet. Dengang var alle enige om, også SV-regeringen, at det, det først og fremmest drejede sig om, var diskretion, det var ikke at bringe nogen i fare. Men det er åbenbart fuldstændig ligegyldigt nu, for nu skal man vise sin godhed over for de der onde folk fra Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Undskyld, hvis jeg er lidt forvirret. Altså, argumentet for at fremsætte det her beslutningsforslag er jo ikke, at nu skal vi spille gode over for Dansk Folkeparti, som åbenbart er ondt. Det er jo noget besynderligt noget.

Jeg vil godt slå meget kraftigt fast, at det her jo først og fremmest handler om at sende et signal om, at tvangsægteskaber accepterer vi ikke, uanset om de så bliver gennemført i Danmark, eller om de bliver gennemført i udlandet med nogle i virkeligheden danske unge.

Kan hr. Jesper Langballe ikke se, at der er et problem i, at vi giver los, at vi i virkeligheden indikerer, at vi ikke accepterer tvangsægteskaber i Danmark, men hvis man kan tage den unge fra

Danmark og få vedkommende tvangsviet, må det vel hedde, i udlandet, så er det helt okay, det følger vi ikke, det undersøger vi ikke nærmere?

Må jeg forstå hr. Jesper Langballes kommentar sådan, at hvis man kan lave sådan en undersøgelse, uden at det kommer til at gå ud over specielt de unge mennesker, så er Dansk Folkeparti med på, at vi selvfølgelig også skal have afdækket den side af sagen?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil sige, at i det øjeblik, man kommer under vejrs med, får en mistanke om, at der er sket en forbrydelse, og tvangsægteskab er en forbrydelse, så skal det jo undersøges i det enkelte tilfælde, og så skal de skyldige retsforfølges.

Men det, som man vil gøre her, er, at man først vil lave en undersøgelse af, hvorvidt der overhovedet er sket noget som helst, og så kan det være, siger man, at der kommer en forbrydelse for dagen.

Så siger jeg, at ud over at det der er umenneskeligt over for dem, som man har lovet diskretion, men som nu bliver bragt i den yderste livsfare, så er det altså noget underligt absurd noget, at man så at sige vil retsforfølge en hel kultur, en milliard muslimer, for de praktiserer alle sammen arrangerede ægteskaber, og tvangsægteskaber, hvis de unge ikke går med til arrangementet.

Hvad er det for en logik, der tilsiger en, at man nu tager de her 20 af en milliard og siger, at det skal undersøges til bunds? Vi ved godt nok ikke, om der er sket noget ulovligt, men det finder vi ud af, og hvis det viser sig, så skal vi retsforfølge dem. Jeg synes, det er fuldkommen virkelighedsfjernt.

Formanden:

Tak til hr. Jesper Langballe. Så er det fru Henriette Kjær som ordfører.

Henriette Kjær (KF):

Jeg tror, alle i salen her tager afstand fra tvangsægteskaber, og selv vil jeg da også sige, at jeg tager afstand fra arrangerede ægteskaber, fordi jeg synes, at det også er meget tæt på at være tvang. Det er bl.a. derfor, jeg synes, at 24-års-reglen er en god ting. Den bevirker, at pigerne, for det er jo især piger, der er udsat, når at blive det mere modne og måske også blive økonomisk uafhængige, så de har overskud til at kunne sige fra over for deres forældre.

Regeringen lancerede en kampagne i 2003 og iværksatte en række initiativer i den forbindelse. Bl.a. blev der delt informationsmateriale ud på uddannelsesinstitutionerne, så de unge var vidende om gældende lov og dermed med loven i hånden kunne sige fra over for deres forældre.

Der er også blevet opført to bosteder, et for unge under 18 år og et for kvinder over 18 år, hvor de kan bo, hvis ikke de føler sig trygge derhjemme og er bange for at blive tvangsgift. Jeg mener faktisk, at denne regering virkelig har fået sat fokus på det problem, der hedder tvangsægteskaber, og ikke mindst har handlet og søsat gode, gedigne initiativer, der kan hjælpe pigerne. Derfor er jeg mildest talt også forundret over dette beslutningsforslag.

Jeg kan forstå, at De Radikale og Socialdemokraterne vil have en undersøgelse af de borgere, der har fået afslag på ægtefællesammenføring, hvor myndighederne har vurderet, at der var tale om et tvangsægteskab, men jeg har virkelig svært ved at se, hvad det skulle nytte, og hvilken hjælp pigerne ville få af det.

Kl. 20.50

For det første synes jeg, at det er grænseoverskridende, at myndighederne skulle komme og banke på døren, for det mener jeg er nødvendigt med det formål, man har stillet op i beslutningsforslaget, og sige: Goddag, det er specialenheden til efterforskning af eventuelle tvangsægteskaber, har I nogen problemer her? Eller også skulle man sende et brev til de pågældende borgere, der så kunne lukke brevet op under overværelse af en eventuel ægtefælle, far eller bror, og vi ved jo også godt, hvordan det ville gå. Så jeg må sige, at jeg er meget betænkelig ved det her forslag.

For det andet er det helt afgørende, at disse borgere kender deres rettigheder, og hvis de føler sig undertrykte, så skal de vide, at der er hjælp at hente i form af krisecentre og andre understøttende ting.

Vi Konservative kan altså ikke støtte forslaget, og vi finder det meget passivt og direkte skadeligt, at man fra radikal og socialdemokratisk side vil lave en undersøgelse. Efter vores mening er det underligt, at man på den ene side er kraftigt imod 24-års-reglen og på den anden side bekymrer sig for disse borgere ved at ville lave en sådan undersøgelse, som jeg mener er mere skadelig end gavnlig.

Så det er altså helt uden tøven, at vi Konservative siger nej til beslutningsforslaget fra De Radikale og Socialdemokraterne.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det kan være, at fru Henriette Kjær ved noget, jeg ikke ved. Hvordan ved fru Henriette Kjær, at de 62 ægtepar, der har fået afslag på ægtefællesammenføring med det udgangspunkt, at der var tale om et tvangsægteskab, alligevel ikke er endt i ægteskabet? Hvordan ved fru Henriette Kjær, at tvangsægteskabet for de her 62 pars vedkommende ikke er blevet realiseret?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det ved jeg heller ikke, men jeg ved, vi har lavet et system, hvor det er muligt at henvende sig og få hjælp. Hvis man er i en situation, hvor man simpelt hen ikke kan med den her ægtefælle, så kan man gå til politiet. Politiet er oplyst og informeret om de muligheder, der er i forbindelse med de to nye bosteder. Der er også kvindekrisecentre, hvis man lige skal have et i nærheden, inden man kan komme videre til et af de andre bosteder.

Der ligger information der, hvor vi regner med, at de piger, der er i risikogruppen, færdes, og jeg mener, at det er de ting, der understøtter det. Det er muligheder for pigerne, så de kan komme ud af et ægteskab, de ikke ønsker at være i.

Man kan ikke lave en sådan undersøgelse uden at konfrontere pigerne og deres eventuelle ægtefælle og familie med, at den bliver lavet.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Vil Det Konservative Folkeparti være med til, at vi beder justitsministeren om at spørge kriminalpolitiet, hvordan man kan iværksætte sådan en undersøgelse, uden at man involverer forældrene og de involverede direkte? Altså, hvordan kunne man undersøge det her, så vi ikke involverer forældrene, og vi heller ikke involverer de mennesker, der eventuelt lever i et tvangsægteskab?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg kan igen ikke se, hvad vi skulle bruge undersøgelsen til. Så skulle vi eller et udvalg sidde som smagsdommere og beslutte, om de har et godt liv eller ikke har et godt liv. Det kan godt være, at man konstaterer uden at kontakte de pågældende piger, at det ser fornuftigt ud, for de er i uddannelse, eller de er i job, de betaler

skat, og alle de ting, man kan få ud af de offentlige registre, men det betyder da ikke, at de er lykkelige.

Hvordan finder vi så ud af, om det er sådan noget med, at den her uddannelse foregår ved, at hun bliver fulgt derhen af sin mand, når hun er derhenne, holder hendes brødre og andre øje med hende, og at hun skal gå direkte hjem fra uddannelsesstedet igen? Hvordan finder vi ud af det uden at tale med hende? Skal der detektiver på? Jeg tror simpelt hen, at det er en dødfødt idé.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg må forstå det sidste svar sådan, at for Det Konservative Folkeparti er det sådan set ikke fortroligheden, der er det afgørende, for selv hvis man kunne lave en undersøgelse, som ikke indebar en direkte kontakt, så ville det heller ikke være noget, Det Konservative Folkeparti ville være interesseret i, fordi man sådan set ikke er interesseret i, hvordan det er gået de 62 piger – eller unge mennesker i det tilfælde, at der skulle være drenge med. Det er man ganske simpelt hen ikke interesseret i.

Det ville være relativt nemt at starte med at konstatere: Er de her i landet, eller er de ikke her i landet? Er de alligevel gift med den person, eller er de ikke gift med den person? Det kunne man starte med. Så er spørgsmålet, der stadig væk hænger og blafrer i luften, hvor mange af dem der under fortrolighed selv har henvendt sig, og hvor mange af dem der ikke har. Drejer det sig ikke om det, så må man tage de andre.

Kl. 20.55

Men uanset hvordan det tilrettelægges, så er Det Konservative Folkeparti ikke interesseret i at vide, hvordan det er gået med de 62 skæbner, som vi i hvert fald har en begrundet mistanke om har været meget tæt på at havne i et tvangsægteskab.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg synes simpelt hen, at den der retorik er så barnagtig. Det er på gymnasieniveau det der med, at hvis ikke lige vi vil godtage beslutningsforslaget, så er vi ligeglade, så er vi bare ligeglade med pigerne. Altså, den holder ikke.

Jeg har stået og remset op, og det gjorde ministeren også, at den her regering faktisk er den regering, der har taget hul på det her problem og har sat en masse initiativer i værk.

Nu har man lige pludselig fundet på fra radikal og socialdemokratisk side, at man nu vil koncentrere sig om 62 udvalgte, højst sandsynligt alle sammen piger. Der er jo også mange andre, der ikke har taget mod til sig til at gå ned anonymt – eller i hvert fald ikke at ville registreres – og sige, at de er bange for, hvad der skal ske her, at de tror, det er tvangsægteskab. Eller Udlændingestyrelsen har ikke opfanget, at der kunne være problemer i det. Hvad så med dem? Bekymrer De Radikale sig ikke om dem, kunne jeg så spørge modsat, for så skal vi jo ind og undersøge alle udenlandske ægteskaber.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hvis en undersøgelse kunne tilrettelægges uden direkte kontakt til de pågældende eller deres slægtninge, ville Det Konservative Folkeparti så være interesseret i at kende til resultatet af den undersøgelse?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen igen, hvad skulle vi bruge de oplysninger til? Jeg mener, at de kunne så blive kvantitative, men ikke kvalitative, og hvad kan vi så få ud af den konklusion? Vi kunne finde ud af, om de var i landet eller ikke var i landet, vi kunne finde ud af, om de var i uddannelse eller ikke i uddannelse, om de var skatteydere eller ikke skatteydere.

Jeg må bare stå tilbage og spørge, hvad jeg lige skal bruge de oplysninger til. Jeg synes måske, det er en undersøgelse for undersøgelsens skyld, for den gode samvittigheds skyld, og der synes jeg, at det her beslutningsforslag bærer præg af, at man egentlig dybest set godt kan se, at 24-års-reglen er en god idé. Jeg mener faktisk, det er det mest effektive, vi kan gøre for at forhindre det her. Den er De Radikale så imod, og så skal man lige pudse glorien og lave sådan et forslag her. Det synes jeg er for nemt.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Så har jeg jo som socialdemokrat, der i virkeligheden er for 24-års-reglen, lidt mere carte blanche hos fru Henriette Kjær, end De Radikale åbenbart har, til at kunne stille kritiske spørgsmål på det her område.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at stille det samme spørgsmål: Var det i virkeligheden ikke interessant at få de her oplysninger frem og så

finde nogle eksperter, nogle gode mennesker, der ved noget om det her, og finde ud af, hvor langt vi i virkeligheden kan komme. Det, vi har hørt indtil videre, er, at fru Henriette Kjær har stået og sagt, at hun ikke tror, vi kan få noget ud af det; at hun ikke tror, man kan lave den undersøgelse; og at hun ikke kan komme i tanke om nogen oplysninger, der er relevante.

Er det, fordi fru Henriette Kjær er fuldstændig ekspert på området, at fru Henriette Kjær har sådan en viden, eller er det i virkeligheden, fordi fru Henriette Kjær ikke bryder sig om, at der blev lavet en undersøgelse, ikke bryder sig om, at man i virkeligheden må indrømme, man har taget fejl, at man har misforstået, hvad der egentlig ligger i det her beslutningsforslag?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Men vi har jo ikke misforstået det. Det er igen den der diskussionsteknik, at så har vi enten ikke forstået det, eller har vi overhovedet læst forslaget, og bekymrer vi os overhovedet læst for piger? Det er jo det, vi gør. Vi har så valgt en række indsatsområder, som gør, at der er et sikkerhedsnet. Hvis man vil bryde ud af et tvangsægteskab eller er i risiko for at komme ind i et, jamen så er der mulighed for at undgå det, fordi der er en hånd til at gribe vedkommende, og det er nogle foranstaltninger, den her regering har sat i værk.

Jeg bliver nødt til ligesom fru Britta Schall Holberg at sige, at vi jo kan blive stående heroppe, fordi der jo bliver stillet de samme spørgsmål med lidt variation om, hvorfor man ikke vil have den her undersøgelse. Men jeg har jo svaret: Hvad betyder det, at vi får noget statistik, når vi ikke ved kvalitativt, hvordan de her piger og kvinder har det?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det er jo nogle gange sådan, at man nærmest opgiver. Men lad mig gøre det helt klart, at der ikke er nogen, der tror, at hverken Det Konservative Folkeparti, Venstre eller Dansk Folkeparti ikke bekymrer sig om de her piger. Vi er alle sammen bekymrede for de her piger, og vi vil gerne gøre noget for dem. Er det så ikke besynderligt, at man går ind og siger, at det kan vi ikke, at det ved man på forhånd uden i virkeligheden at vide noget om det?

Er det ikke besynderligt, at man ikke vil være med til at sende det signal, at vi accepterer altså

heller ikke på det her område, at vi har tvangsægteskaber, at der er nogen, der går og tænker de tanker? Var det ikke et forrygende godt signal at sende bare det, at man lavede sådan en undersøgelse, bare det, at man forsøgte at få de her informationer?

Kl. 21.00

Det har altså ikke noget at gøre med, at vi beskylder hverken De Konservative eller Venstre eller andre for ikke at bekymre sig for de piger, og det har heller ikke noget at gøre med, at vi sætter spørgsmålstegn ved, om man har læst lovforslaget eller noget lignende. Men vi undrer os meget over, at der kan være en sådan modstand imod det.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Man kører hele tiden med: Ved De Konservative noget, vi ikke ved? Jamen jeg ved da, at man ikke kan få ret meget ud af de oplysninger, man kan trække ud af statistikken, for de siger jo ikke noget om, hvordan personen har det, om personen er lykkelig, om det er i overensstemmelse med, hvad personen selv vil, eller om det er et tvangsforhold, personen er i. Det kan man kun finde ud af ved at spørge personen, og det kan jo gøre meget mere skade end gavn. Jeg synes, det er et problem, at forslagsstillerne ikke vil indse det.

Formanden:

Tak til fru Henriette Kjær. Så er det hr. Steen Gade som ordfører.

Steen Gade (SF):

Vi vil jo alle gøre, hvad vi kan, for at forhindre tvangsægteskaber.

Forslaget her handler jo ikke om tvangsægteskaber som sådan. Det handler om en lille del af diskussionen, altså om der skal laves en undersøgelse af de 62 tilfælde, hvor der er givet afslag på ægtefællesammenføring. Som udgangspunkt har vi læst det med interesse, fordi vi synes, det vil være vigtigt at finde ud af noget om de 62 tilfælde. De er jo ikke hele historien om tvangsægteskaber, men som udgangspunkt vil det være interessant og vigtigt at finde ud af noget om dem.

Hvad kan man så finde ud af? Forslagsstillerne, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, har jo selv skrevet, hvad meningen er, og jeg synes, at nogle af ordførerne har udtalt sig, som om de ikke rigtig har forstået, hvad meningen

er: at få større viden om tvangsægteskaber; undersøge, om de unge er i live eller forsvundet, og om der er stillet relevante tilbud og relevant viden til rådighed.

Det er meget svært at forstå, at man synes, at hvis man ikke kan få noget ud af en undersøgelse, vil man ikke benytte lejligheden. Det er virkelig svært at forstå, at man netop i en sag, som er så vigtig, ikke vil prøve at se, hvad man kan finde ud af. Det kunne jo være interessant at vide, om nogen af dem, der er afvist, faktisk er tvangsgift et andet sted i verden, og det behøver man vist ikke nødvendigvis ringe til nogen for at prøve at finde ud af.

Det, der har forundret mig helt vildt, når jeg har hørt både ministeren og regeringspartierne ordførere, er sådan set uviljen til at komme ned i materien og argumenterne for, hvorfor man ikke vil det. Man siger, at det vil bryde en fortrolighed, og det må vi jo nødvendigvis – selv om der er boret meget i det i dag – bore meget mere i under udvalgsarbejdet.

Jeg synes ikke, de svar, der er kommet heroppefra, er krystalklare. Hvornår har man brudt fortroligheden, og hvornår har man ikke brudt fortroligheden? Gælder det kun de sager, hvor pigen eller drengen selv har henvendt sig? Eller gælder det alle sager osv.? Hvor er det man har brudt fortroligheden? Det står ikke krystalklart efter det, der er sagt her, og derfor kan man jo godt få den mistanke, at der er nogle, der bare ikke synes, det er relevant.

Jeg vil lægge vægt på, at man ikke må bryde fortrolighed, hvis man har lovet ikke at gøre det. Men vi må have klarhed over det, og der kan bestemt laves undersøgelser uden at gå dertil.

Det sidste, jeg vil sige, er, at forslagsstillerne har været så venlige over for regeringen – vel fordi forslagsstillerne har set, at det er et svært område – at de har skrevet, at det er op til regeringen at finde ud af, hvordan undersøgelsen skal tilrettelægges bedst muligt af hensyn til de unges sikkerhed. Jeg vil gerne understrege, at ingen unge skal komme i klemme ved en sådan undersøgelse; det skal være helt klart. Men jeg er også utrolig skeptisk over for, om der kan gøres noget, for problemet med regeringens afvisning er vel, at man siger, at man ikke vil gøre noget som helst for at undersøge sagen. Det er det, der egentlig er kommet ud af debatten, og jeg tvivler meget på, at det er fortrolighedsbestemmelserne, der har lukket fuldstændig af. Men det må vi jo kigge nærmere på i udvalget.

Kl. 21.05

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Steen Gade siger – sådan hører jeg det – lidt bagatelliserende, at man har brudt en fortrolighed. Moralsk er det jo altid en betænkelig sag at bryde fortrolighed, men i dette tilfælde er der jo tale om at bryde fortrolighed med den følge, at der måske i allerværste fald bliver begået æresdrab på den pige, der har givet myndighederne sin fortrolighed.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Steen Gade: Hvis vi nu med et tankeeksperiment siger, at hr. Steen Gades uhyre veltalenhed får Folketingssalen overbevist om, at forslaget skal vi have gennemført, og det medfører det drab, jeg taler om, hvad vil hr. Steen Gade så sige? Ville han så ligesom hr. John Dyrby sige: Jamen det gør ikke noget, for vi vil bare sende et signal?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg sagde jo lige før, at vi ikke skal bryde fortrolighed, så derfor må vi undersøge: Hvor er der givet fortrolighed? Hvor er der ikke givet fortrolighed? Vi skal jo ikke bryde fortrolighed, og vi skal ikke nærme os kanten, så vi kommer i den situation, som hr. Langballe beskriver. Det er en fuldstændig klar melding.

Derimod er der ikke givet klare svar fra ministeren og regeringspartierne på, hvordan realiteterne i sagen er. Derfor siger jeg, at det må vi kigge meget grundigt på i udvalget, og jeg mener også, man kan lave undersøgelser, der ikke er så dybtgående, men som man godt kan få noget ud af, også uden at komme dertil, hvor man risikerer noget med hensyn til fortrolighed. F.eks. må det være vigtigt at vide, om nogle af dem, der rent faktisk bor sammen andetsteds i verden, måske oven i købet er blevet tvangsgift. Det resulterer jo ikke i æresdrab, hvis man finder ud af det, og det kommer jo frem som anonyme oplysninger, hvis undersøgelsen laves rigtigt.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen jeg forstår godt, at det bl.a. handler om, hvorvidt nogle bor som tvangsgifte et andet sted i landet eller i et helt andet land. Men det, jeg ikke forstår, er, at hr. Steen Gade siger, at nu skal vi ned i realiteten i sagen, for det er jo sådan, at vi ikke kender realiteten. Det er jo derfor, hr. Steen Gade vil have den undersøgt, og lad os sige, at vi i 20 tilfælde om året – en dråbe i havet – finder

ud af, hvad realiteten er, og de pågældende dør på grund af det, ja, så kan vi sandelig stå bagefter og sige: Operationen var vellykket, men patienten døde.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Hr. Jesper Langballe har vist ikke hørt, hvad jeg har sagt. Jeg har jo sagt, at jeg ikke vil gå til den kant, hvor den risiko opstår.

Formanden:

Tak til hr. Steen Gade. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Der er tit nogle, der siger til mig: Hvorfor spørger I egentlig så meget derinde i Folketinget? Er I dumme, eller hvad? Jeg skal ikke udtale mig heroppefra om, hvorvidt vi skulle være specielt dumme, men lige præcis dette spørgsmål om tvangsægteskaber er jo et meget godt eksempel på, at problemet er, at vi mangler svar. Uanset hvor meget vi har spurgt i samråd, i skriftlige spørgsmål og i spørgsmål her i salen, har vi endnu ikke kunnet få at vide, hvad effekterne af regeringens politik på området egentlig har været for de mennesker, det handler om.

Kl. 21.10

Hvad ved vi om tvangsægteskaber? Hvad ved vi om de mennesker, der har fået afslag på ægtefællesammenføring? Desværre meget lidt. Det er egentlig det værste, og selv om regeringen henviser til 24-års-reglen og til tilknytningskrav osv., kender vi egentlig ikke effekterne, når det gælder tvangsægteskaber. Det eneste, vi ved, er egentlig, at de tiltag har forhindret, at en række mennesker kan gifte sig og bo sammen med deres ægtefælle her i landet, og det er egentlig mere ærligt, som Dansk Folkeparti har fremhævet gang på gang, at det i virkeligheden ikke handler om tvangsægteskaber, men om at forhindre så mange som muligt i at komme her til landet og bosætte sig her.

I de sager, hvor mennesker får afslag på ægtefællesammenføring, fordi myndighederne har mistanke om et tvangsægteskab, ved vi ikke, hvad der sker med de mennesker. Hvor er de henne? Er ægteskabet måske blevet gennemført, blot i et andet land? Var der overhovedet tale om et tvangsægteskab? Hvad er der sket med de mennesker, som det handler om?

Spørgsmålet er, om den gennemførte politik i virkeligheden er ren symbolpolitik. Det er ikke

til at vide, men hvis vi virkelig vil gøre noget for at forhindre den udnyttelse og den tvang, som heldigvis få – men én er én for mange – bliver udsat for, skal vi droppe bare at gennemføre en politik, lukke øjnene og håbe det bedste og i øvrigt ikke vide, hvad de konkrete virkninger af den førte politik er, altså hvad den betyder for de mennesker, der berøres konkret af den.

I debatten har spørgsmålet om fortrolighed været fremhævet. For dem, der har læst forslaget, er det jo fuldstændig åbenlyst – ikke fordi jeg tror, at alle ikke har læst det – at der må foreligge en misforståelse, hvis der er nogle, der mener, at det skulle fordre noget som helst brud på den fortrolighed, der i disse sager vil være mellem myndighederne og de berørte mennesker. Man skal snakke med dem i den udstrækning, der er nødvendig for at hjælpe dem, hvis de har behov for hjælp, og den fortrolighed må ikke brydes og skal ikke brydes.

Forslaget her er faktisk et fornuftigt skridt på vejen mod, at vi virkelig skal vide noget om, hvad de politiske tiltag fører til. Viden er ikke det værste, specielt ikke hvis vi også i fremtiden vil gøre det så godt som muligt for at undgå, at nogle mennesker bliver udsat for tvangsægteskaber, og et sådant forslag støtter Enhedslisten selvfølgelig.

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører for forslagsstillerne.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det, vi har ønsket med forslaget her, er at finde ud af, hvad der egentlig sker med unge mennesker, der får afslag på ægtefællesammenføring med udgangspunkt i, at der er tale om et tvangsægteskab. Bliver tvangsægteskabet alligevel realiseret? Det kan man altså godt frygte, for netop fordi der er tale om et tvangsmæssigt forhold, er der nogle, der vil gå gennem ild og vand for at sikre, at de unge mennesker kommer til at leve deres liv sammen, selv om de ikke ønsker det.

Det, vi ønsker at gøre opmærksom på, er for det første, at det ikke er sikkert, at man forebygger et tvangsægteskab ved at give afslag på familiesammenføring. Vi ønsker undersøgt, om det er sådan, det forholder sig.

For det andet vil vi finde ud af, om de unge, der har fået afslag på familiesammenføring, rent faktisk er i fare. Man må jo sige, at udlændingemyndighederne ligger inde med en meget alvor-

lig viden. De ligger inde med en viden om, at 62 par sandsynligvis lever under omstændigheder, der må betragtes som kriminelle, og når vi lever i et retssamfund, har vi en forpligtelse til at undersøge, om det virkelig er sådan, det forholder sig.

For det tredje ønsker vi at finde ud af, om de par, der får afslag på ægtefællesammenføring, ender med at leve deres liv et helt andet sted og måske i meget mindre trygge rammer, end den herboende har været vant til. Hvis der er tale om en dansk statsborger, har vi jo som samfund en forpligtelse til at være med til at beskytte den pågældende, og vi vil altså finde ud af, om de mennesker ender med at leve deres liv i eksempelvis Malmø eller Pakistan eller et helt tredje sted i verden.

Kl. 21.15

Jeg håber, at ministeren vil ulejlig sig med at svare på to spørgsmål. Det ene er: Hvor mange af de par har rent faktisk krævet fortrolighed eller anonymitet? I sin tid var det sådan, at i det øjeblik, der kom et ungt menneske og sagde: Jeg ønsker ikke familiesammenføring, fordi der er tale om et tvangsægteskab – ja, så var aftalen, at der ikke blev skrevet i afslaget, at der var tale om et tvangsægteskab, og at det var derfor, man fik afslag. Man fik bare afslag, og så kunne man give papiret til sine forældre derhjemme. Det var det, fortroligheden indebar, men det kan godt være, den nuværende regering har ændret det.

Jeg vil gerne vide, hvor mange der har fået afslag, hvor man som udgangspunkt simpelt hen har sagt til den unge: Vi vil aldrig kontakte dig. Med andre ord: Hvad indebærer den fortrolighed, regeringen har lovet de pågældende unge? Og hvor mange af de 62 par er blevet lovet fortrolighed? Som jeg forstår det, er der faktisk en meget stor del af de ægtepar, der har fået afslag, fordi udlændingemyndighederne har vurderet, at der var tale om et tvangsægteskab, og bl.a. når det drejer sig om fætter-kusine-ægteskaberne, gives der jo automatisk afslag.

Endelig vil jeg gerne vide, om ministeren er klar til at spørge kriminalpolitiet, om kriminalpolitiet vil komme med et forslag til, hvordan man kan undersøge de 62 pars skæbne uden at bryde den eventuelle fortrolighed og uden på nogen måde at gå på kompromis med de unges sikkerhed. Vi forslagsstillere ønsker ingen af delene, vores ønske er alene at være med til at sikre, at der ikke sker de unge noget, og samtidig ønsker vi mere viden om, hvordan udlændinge-

reglerne virker. Selv om vi ikke har det samme udgangspunkt for udlændingepolitikken, må vi trods alt alle sammen have en fælles interesse i at vide, hvordan den virker.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Opfold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af lovforslag nr. L 172: Forslag til lov om ændring af lov om Vækstfonden. (Lovmæssige rammer for en ny kapitalstærk venturefond).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).
(Fremsat 15/3 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tina Nedergaard (V):

Da Venstres ordfører ikke kan være til stede her i salen i aften, skal jeg hermed læse hans tale:

Mange siger, at der er penge nok på det danske lånemarked, og det er givetvis sandt. Men hvor megen risikovillig kapital er der? Hvad skal der til, for at de private investorer kommer på banen? Hvor er de fyrtårne, der med en betydelig kapitalmæssig kraft kan vise vejen for de private aktører?

Det danske lånemarked er vokset betydeligt siden starten af 1990'erne, men der var også meget at give af. Danmark har haft et af de mindste markeder for risikovillig kapital. I dag ligger vi i en mellemposition, når vi sammenligner os med resten af Europa, men i de lande, som har Europas største lånemarkeder – Sverige, England og